

אורחות חיים

קיבוץ של

היפ'ס

בראש פינה

רעיון החיים בקומונה התגשם לראשונה ברצינות בקיבוץ הישראלי, נדר, לאחר שנים ארוכות, לארצות-הברית, שם אימצו היפ'סים לעצמם שיטת חיים זו. היה זה כמובן בלתי נמוע, ושאלה של זמן בלבד, עד שהמעגל ייסגר, וההיפ'סים המקוריים יגיעו מארצות-הברית לארץ הקיבוץ המקורי.

קיבוץ — קיבוצון, ליתר דיוק — היפ' אמיתי ומקורי גילה כתב העולם הזה בראש פינה. מדוע האיש:

ראש פינה איננה רק במרחק ארבע וחצי שעות נסיעה באוטובוס מתל-אביב. היא בכלל על כוכב אחר.

המקום טובע בכמויות של טבע, המופר-עות רק על-ידי סימן ההיכר האופייני ל-ישוב ישראלי: מיכנים מרובעים ומכוערים — שיכוניה התחתיים של ראש-פינה.

בראש-פינה העליונה, העתיקה, קיימת מזה מספר שנים שכונת אמנים. לפני מספר חודשים הגיעו לשם היפ'ס אמריקאים בשם דיק, אשתו ניצה וילדיהם ותלמה, לני וגמר. הם שיפצו שני בתים עתיקים, נכנסו לגור בהם הצטרפו אליהם כמה ישראלים.

ידר בן שדוש — מעשן סיגריה. החיים בקומונה הקטנה מביססים על חופש מוחלט — איש הישר בעיניו יעשה.

דיק חוזר הביתה עם דלי חלב. הבית הוא מייבנה עתיק וענק שהיה שייך פעם למתיישבים הראשונים של המושבה. חדר ה-כניסה משמש כחדר עבודה למוצרי עור. בחדר המרכזי שוכבים הילדים תלמה ו-גינתן על הספה ומשתללים להנאתם.

על קיר בית-השימוש — פנינים לרוב. פניני לטון. לני יושב, מכנסיו מופשלות, קורא עיתון מחתרת אמריקאית. דיק מתגלח. תלמה מתקלחת. הכל ביח. על הדלת כתוב באנגלית: בואו יחדיו.

במטבח עומדת ניצה, מכינה ארוחת ערב אקוויטית לכבוד יום העצמאות. גנפילטע פיש כמובן. אהנו שומעים רעמים ויוצאים למרפסת המשקיפה על העמק. אישם ל-מטה, ביישוב חוגג, נשלחים לשמים זיקוקין דינורי. הם מתפוצצים מתחתנו, הרבה מ' תחתנו.

גינתן (גי'גי) ניגש אלי, מבקש סיגריה ומדליק. גי'גי (3) הוא ילד מלא מרץ שאי-נו פוסק מלהתרוצץ ולהשתולל. כמה זמן הוא מעשן? אני שואל את דיק, אביו. רק כשהוא מצליח להוציא סיגריות מפראיירים הוא עונה. ניצה, האמא, מתערבת: "אם תכתוב שגי'גי מעשן — אוי ואבוי לנו. עוד יבואו לכאן ממשרד הסעד". דיק: "אינני מרוצה מזה שהוא מעשן, אבל אם אאסור עליו — הוא יעשן בסתר. אנו חיים כאן באווירה של שיוויון. לכל אחד מותר מה שמותר לשני. גי'גי כבר מספיק גדול להכין את זה. אי אפשר להעלים זאת ממנו".

"אמונה פלאסטית". הטיפוסים הד אחרים בקומונה: לני, היפ' נודד אמריקאי, יהודי כמובן, שהגיע לישראל נופאל. "הגעתי לראש-פינה לחודש — וגשארתי ארבעה עבשיו אני חוסך כסף כדי שאוכל להמשיך. לני הוא הטיפוס הססגוני ביותר כאן: שיער וקן פרא, חולצה רקומה והרבה מהירויות וטבעות. יותר אוטנטי אפילו מהשחקנים של שיער.

תלמה הבלונדית היא ישראלית הצוחקת נון טונו.

נמר הוא צייר תל-אביבי שבא לכאן לראות מה זה — ונשאר. הוא מצויר, מקשט את בית השימוש ויוצר תכשיטים מעור. למעשה, אי אפשר לקרוא לזה עבודה. מה שעובד זה הדמיון, ובעזרתו יוצרים נמר והאחרים חגורות פנטאסטיות, תיקים משוגעים ותכשיטים דמיוניים. גם שמו של בית-המלאכה משוגע לא פחות — האמונה הפלאסטית.

אין כאן עבודה — רק בילוי מתמיד. אם נשבר בלבות בחברת החגורות והארנקים והמחרוזות והבאטיק — יוצאים התוצה למרפסת, מנגנים בגיטרה ומסתכלים על הנוף.

יחי החופש. תלמה, ניצה, נמר ולני

האם את עדיין מקריבה 5 ימי רחצה בים כל חודש ?

האם קיימים בשבילך חמישה ימים בחודש, בהם החוף הוא מקום בו את רק יושבת ומתבו-נתת באחרים, העושים חיים בלעדיך? חמישה ימים בהם אינך יכולה להכנס למים? חמישה ימים הכופים עליך בדידות?

האם לא הגיעה העת שתנסי טמפוני טמפקס?

תוכלי לשכוח את חמשת ימי ההגבלה בפעילותך.

תשכחי חגורות, סיכות ותחבושות. תוכלי לשכוח את החשש לריח.

טמפוני טמפקס מיועדים לשימוש פנימי, כך ששום דבר אינו יכול לעכב בעדך. את תוכלי לשחות, לעשות חיים ולהשתתף במפגשי חוף, ככל אשר תרצי... בכל יום מימי החודש.

פוחחו ע"י רופא עתה בשימוש מליוני נשים

הגנה סינטטית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מוכרות. המסנוניות בקבלת דוגמאות וחומר הסברתי ישלחו 45 א"ג בבולי דואר אל היבואנים אינווסטאימפסק בע"מ, תל-אביב, רחוב ירימיהו 38

אם הגורמים נזק לציבור — תנאים הכתובים באותיות הקטנות, שאין הציבור שם לב אליהן.

פשעים חולה לכסף

סיבות רבות לפשעים הושמעו בפני שופט השלום התל-אביבי ברונו יעקבי, אולם זו שהעלתה לאחרונה המשטרה, במקרה של משה לוי, היתה מקורית ביותר: ל-טענת המשטרה, ביצע לוי פריצה מסיבות בריאותיות.

צחוק מיותר. משה לוי הוא צעיר בלונדי ארוך קומה שהופעתו המצטנעת מהווה ניגוד מוזר לחיובו העליו והשובב. חיובו זה הפך לצחוק גדול כאשר השמיץ התובע את האשמתו המזוהה. אך למרות ש-כל האולם הצטרף גם הוא לצחוק זה, היה דווקא צחוקו של לוי מיותר, כפי שהוברר מהחלטת השופט.

לדברי באיכות המשטרה, נפרצה בתחילת חודש מאי דירתו של סולומון סוברט בשכונת מכבי בהר צליה. מהזירה נגנבו שערון ו-2000 ל"י בזמן. החשד נפל על משה לוי.

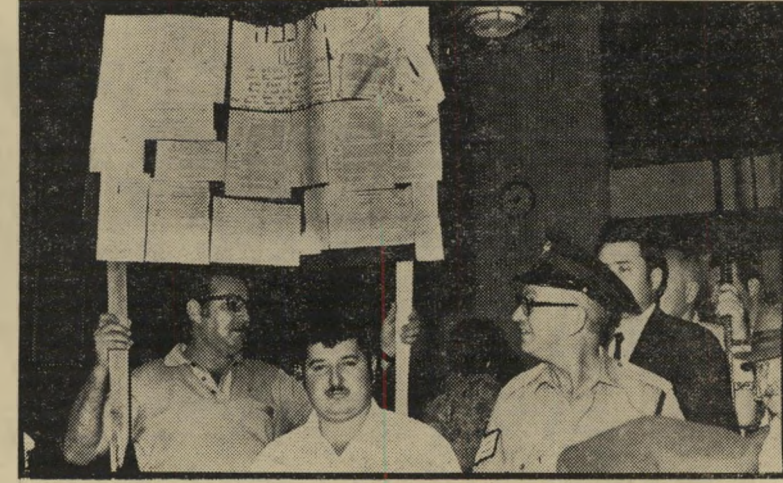
רפואה מקרי רית למחלה מ' קורית. ולמה דו' קא?

ידידתו של לוי היא בחורה צעירה ושאפתנית בשם רב-קה קרוש, הידועה כאוהבת דברים יפים בכלל וכסף מוזמן בפרט.

ידידים קרובים של לוי לחשו במשטרה כי שמעו את רבקה מחליטה ערב אחד דברים חריפים עם בחיר ליבה, כי שהיא צועקת עליו בראש חוצותיה של לוי.

חשוד לוי המחלה — כסף הרפואה — כסף

שכונת מכבי בהרצליה: "אני חולה! אתה שומע? אני חולה!" כששאל לוי מה יש לה, ענתה הגברת בסוגים גבוהים: "אני חולה לכסף!" התוצאה: המשטרה חושדת כי לוי, ש-רצה בכל מחיר לרפא את אוהבתו, ערך טיול חשאי לדירתו של סלומון, הבאי ל-

שמואל אסלטי מפגין בפתח מיפעליהפנים

אותיות קטנות במקום כסף

קדוש תרופה בצורת 2000 ל"י כמוזמן ו-שערון. קבר לוי. כאשר הכחיש סניגורו של לוי, עורך-הדין ישעיהו לויט, את כל המעשה — הציג התובע שאלה פשוטה: כיצד, אם כן, נמצאה רבקה קדוש בדירתו של לוי בעת שנעצר — אם הוא אינו מכיר אותה כלל? תשובתו של הנאשם, כי נוכחותה של הקדושה היתה מקרית, לא שיכנעה כל-כך את השופט. הוא שלח את לוי לבית-המעצר בארכיביר לשני ימים, עד שתשלם הי-משטרה את חקירתה.

עומדים על המירפסת ומסתכלים בשמש עולה לצלילי הנה באה השמש של החי-19 ושית. אחרי ארוחת-הצהריים מבצע דיק תרגילי יוגה לצלילי ראבי שנקר. את גי'גי ואחיו אוהב (מתחרז עם שובב) בן שבעת החודשים משכיבים לישון לצלילי קולו ה-רך של דונבאן. בחצות הלילה מכניס דיק את האשפה לתוך קסדת הג"א ושורף אותה תוך ריקוד לצלילי סגור כהה. מתלוננת ניצה: "כבר אי אפשר לשמוע שום דבר, אפילו לא את הציפורים. כל הזמן רק מו-סיקה ומוסיקה ומוסיקה".

הפטיפון נח רק בין השעות 6-7 בבר-קר. בשאר שעות היממה רועש הבית ממור-סיקה סטיראופונית. אין כאן שעות שינה קבועות. למעשה, אין כאן שום דבר קבוע. ארוחת הצהריים יכולה להיות מוגשת ב-שמונה בערב. כל אחד עושה מה שהוא רוצה — מתי שהוא רוצה. שומע מוסיקה, מטייל בטבע, ישן, אוכל.

ולפעמים, אפילו עובד.

פיס האותיות הקטנות והממזרות של מפעל הפיס

לשמואל אסלטי לא שיחק המזל בחיים. יתר על המידה. במלחמת השחרור נפצע והפך — נכה. מאז עבד כל שנותיו קשה בעבודות שונות. היום, בגיל 45, כשאהד מבניו במשמר הגבול ובתו כבר נשואה, נשאר עדיין חייב משכנתא גדולה על דירתו הקטנה בבתיים, ובריאותו הולכת ורופפת. עם כל תלואותיו, היתה לשמואל תמיד קרן-תקווה אחת. במשך כל השנים נהג מדי שבוע לרכוש אגרות-פיס ולוטו. היה נוסע במיוחד לבית מפעל הפיס, מקום בו ניתן לרכוש את האגרות בסיטונות.

לפני שלושה חודשים רכש שמואל אגרת לוטו שזכתה סוף-סוף. הוא ניחש שישנה ניחושים נכונים שיוכרו בכ-85 אלף ל"י.

הלם. באותו ערב ערך שמואל חיגנה רצינית בביתו, כמות לאיש עשיר. למחרת היום נסע לקבל את כספו בבנין המוכר לו כל כך.

כאן הוכה בהלם. התברר שהמסרבים ל-שלם לו. טענת הפקיד היתה שהמוכר שכח למסור את המקור של הלוטו של אסלטי, או שהפקק הלך לאיבוד — ואסלטי אינו יכול לקבל את הכסף.

הזוכה האומלל התחיל להתפרע, הוצא מן